

stadsanlæg, det vil sige Københavns og Frederiksborg amtskommuner.

Den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 3, giver mulighed for en fortsættelse af den ordning med teknisk sagkyndig bistand for landvæsenkommissionerne i vandforsyningssager, som er fastsat efter den gældende lovs § 4, stk. 3, 1. og 2. pkt., og § 5, stk. 5, 2. pkt. Det foreslås dog overladt til ministeren nærmere at fastlægge ordningen.

Reglerne om vandforsyningsplanlægning foreslås nu udskilt til et særligt kapitel og foreslås i øvrigt udbygget på en række punkter.

Planlægningsbestemmelserne i den gældende lov indeholdes i § 2 og i § 7, stk. 2. Efter den førstnævnte bestemmelse påhviler der kommunalbestyrelserne en pligt til at iværksætte undersøgelser over de vandmængder, der vil være til rådighed for kommunens vandforsyning samt til i øvrigt at udarbejde planer for den fremtidige vandforsyning i kommunen. Endvidere giver bestemmelsen amtsrådet ret til at iværksætte sådanne undersøgelser i tilfælde, hvor disse bør omfatte vandforekomster og eventuel vandforsyning vedrørende flere kommuner. Ifølge § 7, stk. 2, kan ministeren pålægge en kommune eller en gruppe af kommuner i fællesskab at iværksætte undersøgelser af vandforekomster og at udarbejde planer for en fremtidig fælles vandforsyning. Ministeren kan endvidere efter forhandling med de interesserede myndigheder på landsplan nedsætte et særligt udvalg for vandforsyningsplanlægning til at forestå sådanne fælleskommunale undersøgelser og planer. Som anført i de almindelige bemærkninger er der således allerede efter den gældende vandforsyningslov mulighed for i et vist begrænset omfang at gennemføre en koordinerende planlægningsvirksomhed. Blandt de områder af landet, hvor en planlægning især har været iværksat, kan nævnes hovedstadsområdet, herunder Frederiksborg amtskommune, og — vest for Storebælt — blandt andet Aalborg amtskommune og Fyns amtskommune.

Behovet for en sådan planlægning har også på vandforsyningsområdet fået voksende betydning som følge af den stadigt hurtigere udvikling med hensyn til industrialisering, boligbyggeri, herunder sommerhusbyggeri, samt den øgede forurening af vandressourcerne. Det forekommer derfor nødvendigt, at planlægningsarbejdet på vandforsyningsområdet nu med den givne anledning bringes ind i fastere rammer. I overensstemmelse med princippet i kapitel 9 i forslaget til lov om miljøbeskyttelse om kortlægning og planlægning foreslås det nu, at den nødvendige planlægningsvirksomhed intensiveres, dels gennem et samarbejde mellem kommuner og amtskommuner, dels gennem en af ministeren på

grundlag af amtskommunale planer udarbejdet samlet landsplan for vandforsyningen. Det foreslås derfor i § 6, at amtsrådet med bistand af kommunalbestyrelserne skal iværksætte undersøgelser over de vandmængder, der vil være til rådighed for kommunernes vandforsyning. Det foreslås videre i bestemmelsen, at amtsrådet på grundlag af sådanne koordinerede undersøgelser skal udarbejde planer for den fremtidige vandforsyning inden for området. Det fremhæves særligt, at der i amtskommunernes planer skal tages stilling til, i hvilket omfang og i hvilken takt den fremtidige vandforsyning mest hensigtsmæssigt kan baseres på offentlige vandforsyningsanlæg.

I § 7 fastslås ministerens forpligtelse til på grundlag af amtskommunernes planer at udarbejde samlede planer for landets vandforsyning. Det er udtrykkeligt fremhævet, at disse samlede landsplaner skal lægges til grund ved behandling af vandindvindingsager.

Ved bestemmelsen i § 8, der i princippet svarer til den gældende vandforsyningslovs § 7, stk. 2, foreslås der tillagt ministeren beføjelse til at træffe bestemmelse om iværksættelse af fælleskommunale undersøgelser til brug ved udarbejdelse af amtskommunale planer for vandforsyningen samt beføjelse til i forbindelse hermed at fastsætte udgiftsfordelingen ved sådanne undersøgelser.

Til nr. 2-4 og 80 (§§ 9 og 65).

Sager om tilladelse til vandindvinding indbringes i reglen først for en landvæsenret, når der foreligger konkret udarbejdede planer, hvilket indbefatter, at den pågældende boring eller de pågældende boringer er etableret, og det har vist sig, at boringen kan give en tilstrækkelig vandmængde, og at vandets kvalitet er tilfredsstillende. Det kan, når disse foranstaltninger er gennemført, være vanskeligt for landvæsenretten at forkaste en med stor bekostning etableret boring, selvom retten finder boringen uheldigt beliggende, f. eks. fordi den ligger i nærheden af en kloakledning eller kirkegård, eller retten finder, at den pågældende egn burde forsynes med vand fra et centralt vandværk, og ikke fra et mindre vandværk med den ansøgte boring. Bestemmelsen i § 13, stk. 2, i vandforsyningsloven af 1969 om, at embedslægen, før arbejdet iværksættes, skal godkende stedet for en boring eller brønd til brug for et vandforsyningsanlæg, der kræver tilladelse fra en landvæsenret, er indsat for at undgå en sådan situation. Tilsvarende bestemmes det i § 11, stk. 2, at der med hensyn til mindre vandforsyningsanlæg skal indhentes godkendelse fra sundhedskommissionen til planen for anlægget, før dette udføres.